

Renesans apologii – Przemysław Artemiuk

Nowa apologia dokonuje się w aktualnym czasie i przestrzeni. Jej kontekst to płynny świat, który rozmywa i poddaje dekonstrukcji podstawowe pojęcia. Dominuje w nim dyktatura politycznej poprawności, wieści on przegraną Boga i zmierzch christianitas, porzuca przy tym metafizykę i ogłasza tryumf nieokreśloności.

Nakładem Płockiego Instytutu Wydawniczego ukazała się monografia „Renesans apologii” ks. dra hab. Przemysława Artemiuka – teologa fundamentalnego, duszpasterza, wykładowcy w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży, adiunkta na Wydziale Teologicznym UKSW w Warszawie. Zredagował następujące tomy studiów: „Teologia fundamentalna na straży tożsamości chrześcijaństwa” (2017) oraz „Historia – Wiara – Nauka. Źródła poznania Jezusa Chrystusa” (2018). Zapraszamy do lektury fragmentu wstępu do książki oraz zapoznania się ze spisem treści.

ks. dr hab. Przemysław Artemiuk

„Renesans apologii”

rok wydania: 2016

wydawnictwo: Płocki Instytut Wydawniczy

Po latach nieobecności powróciła apologia. Oznacza to, że chrześcijaństwo wciąż na nowo „podejmuje zmaganie (...) z duchem tego świata”, bowiem dostrzega, iż jest w nim „obecna potężna anty-ewangelizacja, która ma swoje środki i swoje programy i z całą determinacją przeciwstawia się Ewangelii i ewangelizacji”. I chociaż w latach posoborowych wrażliwość apologetyczna została wzięta w nawias i wydawało się, że dialog wypełnił całkowicie przestrzeń eklezjalną, to od końca dwudziestego wieku, wraz z ekspansją nowolewicowej ideologii (przypomnijmy, że momentem jej narodzin był rok 1968), uderzającej w podstawowe wartości (prawdę, dobro, piękno, moralność) i redefiniującej antropologię (płeć, małżeństwo, rodzinę), jesteśmy świadkami powracania apologii. Nie jest ona kopią dawnej apologetyki, przyjmuje bowiem postać odmienną, którą możemy określić jako „nową apologię”. Definiując ten termin, należy zwrócić uwagę na kontekst, w jakim rodzi się ta forma obrony, jej przedmiot, podmioty, które ją uprawiają, a także stosowane narzędzia i język.

Nowa apologia dokonuje się w aktualnym czasie i przestrzeni. Jej kontekst to płynny świat, który rozmywa i poddaje dekonstrukcji podstawowe pojęcia. Dominuje w nim dyktatura politycznej poprawności, wieści on przegraną Boga i zmierzch *christianitas*, porzuca przy tym metafizykę i ogłasza tryumf nieokreśloności. Świat ten jest równocześnie zmęczony bezideowością i tęskni za powrotem do trwałych wartości. Nie potrafi jednak porzucić ciemności i otworzyć się na światło, cechuje go bowiem utrata wiary w prawdy transcendentne i nieufność wobec wszelkiego rodzaju religii, nierzadko identyfikowanych z fundamentalizmem i przemocą.

Aktualny kontekst decydująco wpływa i kształtuje przedmiot nowej apologii. Tradycyjnie definiowano go jako obronę wiary i wartości chrześcijańskich, jednak z perspektywy najnowszych badań takie stwierdzenie jest niewystarczające. Chcąc całościowo spojrzeć na przedmiot nowej apologii, należy go poszerzyć i dostrzec, iż obrona zaczyna się już zdecydowanie wcześniej, w obrębie samej cywilizacji, a jej przestrzenią jest najpierw człowiek. Współczesna apologia staje się zatem obroną jego tożsamości, która wyraża się w pamięci historycznej, odpowiedzialności za swoje czyny, nienaruszalności życia oraz kulturze ukazującej drugą, duchową przestrzeń. Obok zmagania o człowieka, przedmiotem obrony jest naturalnie samo chrześcijaństwo i jego obecność w świecie. Nowa apologia walczy więc o chrześcijańską duszę, uzasadnia istnienie ewangelicznego katolicyzmu, wykazuje racjonalność chrześcijaństwa oraz szuka przestrzeni dla preewangelizacji. W końcu staje w obronie istotnych treści samej wiary i odpiera zarzuty uderzające w serce chrześcijaństwa.

SPIS TREŚCI